
Lucija BEŠKOVNIK**Nebesno modra****Sky blue**

Na psihoterapevtskem kavču.

»Zdaj razmišljam o tistih sanjah od zadnjič ... Se spomniš, ko sem sanjala, da gledam v nebo, ki je čisto modro, brez oblaka in v sanjah vem, da sem v nebesih. Taka lepa barva, nebesno modra, čista, kromatična barva, neskončna ... Kakšen mir in spokojnost ... Brezčasno ... Prekrasno ... In to me zdaj preganja, ko slikam morje. Na platno želim prenesti ta občutek. Na vsak način želim to barvo, ampak ne znam, ne gre, nikakor mi ne uspe! Groza! Ne vem, to me res razjeda, zdaj spet čutim kislino v želodcu,« Živa zajame sapo.

Ponoči isti dan.

»Spet ta prekleti želodec!« na glas izreče Živa, ko brska po predalu in išče zdravila. Tableto vzame s kozarcem mleka in leže na posteljo. Zapre oči in se trudi zaspati. Ko ji končno uspe, se znajde v sanjah. Stopa po ozki gozdni poti, strah jo je. Komaj si upa loviti dih, tiha je kot miška. V sanjah ve, da se bo rešila iz primeža tesnobe, ki ji ovija vrat in jo duši. Neslišno stopa po poti. Potem zasliši šumenje. »Kaj je to, voda?« se vpraša v sanjah. Nevidna sila jo vleče dalje ... In res, na koncu poti zagleda majhen slap, pohiti bližje in se znajde ob jezeru. Zajame vodo in si umije vrat in obraz. »Mirna sem,« pomisli. »Ja, mirna sem, kako sem mirna! Ni me strah!« Pogleda v vodo in se zgubi v modrini. »Nebesna modrina,« pomisli ...

Naslednje jutro pri terapiji.

»Grozno! In potem mi je deklica z velikimi ušesi v sanjah hudobno zašepetala ta stavek, uf, kar spreletelo me je! Katastrofa! Bil je grozljivo, kot iz takega psiho filma, kar otrpnila sem! In ta stavek? Modra naj bo rdeča! Modra naj bo rdeča! Modra naj bo rdeča! Kaj je to? Kaj naj bi to sploh pomenilo?«

»Kar nadaljuj s sanjami,« mirno reče terapevt.

»Potem se zbudim, pogledam in vidim samo temo, groza me je, prižgem luč. Globoko diham, pogledam na telefon, ura je 4.44. Vstanem in grem po hodniku na stranišče, nič posebnega, potem pa spustim vodo in je roza barve, kot da je malinovec! Kaj je zdaj to? Panika! Noseča sem šele dva meseca in že krvavim? Takoj pogledam pižamo in nič, se še enkrat obrišem s papirjem in nič. Takoj si grem umiti roke, pa tudi iz pipe priteče malinovec! Ne morem verjeti! Spustim vodo do konca in curek je skoraj rdeč! Kaj je zdaj to? Takoj stečem v spalnico po telefon in pokličem Denisa, mu vse to izkričim in

on me pomiri, da je samo nekaj z vodo ... Prekinem telefon in grem v kuhinjo, kjer spet odprem pipo, voda je roza. Pomirim se, očitno je res nekaj z vodo... Potem pa poškilim skozi na pol odprta vrata v atelje. Zaledenim! Na sliki se morje rdeče zasvetlika! Groza! Tečem v atelje! Prižgem luč in res, morje je rdeče! Morje je rdeče! Dekletovo svarilo se je uresničilo! Jočem, kričim, praskam rdečo barvo iz slike ... In potem se zbudim čisto prepotena, prižgem luč in pogledam na telefon, ura je 4.44, spreleti me srh. Vstanem in prižgem vse luči, v krču grem po hodniku v atelje, pogledam čez odprta vrata in slika na stojalu ima nebesno modro morje. Diham ... Samo sanje so. Diham ... Vse je v redu, pomiri se, noseča si. Pomiri se, misli na otroka! Diham ... In potem ti sredi noči pošljem sms, hvala Bogu, da si se mi takoj zjutraj javil, ker celo noč nisem spala.«

»Dobro, Živa. Poglejva zdaj simboliko tvojih sanj. Kaj ti pomeni rdeča in kaj modra?« pomirjujoče nadaljuje terapevt.

»Očitno mi ta nebesna modra pomeni nekaj mirnega, lepega, nekaj Božjega... Kaj vem, v tistih sanjah sem kot v nebesih, mirna, popolnoma mirna. To je čisto nor občutek. Tega v realnem svetu še nisem doživela. Hmmm, no, mogoče pa sem? Za trenutek, veš, takrat, ko sem naredila test in je bil pozitiven,« se nasmehne. »Takrat sem začutila v sebi nekaj podobnega, mirnost, spokojnost, občutek, da je vse popolnoma v redu.«

Terapevt počasi vpraša: »In kaj ti najprej pade na misel, ko skušaš povezati to modro barvo in trenutek, ko si naredila test?«

»Modra barva, modra barva, razmišljam ... Prva asociacija je modra Denisova srajca ... To srajco ima rad, večkrat jo je imel gor, nazadnje v gledališču... Nimam pojma. Samo to srajco vidim pred očmi. Nič drugega, hmmm, kaj bi to pomenilo, nimam pojma ... Mogoče to, da je otrok povezan z Denisom in ta njegova srajca me asociira na njega, ker ga imam rada ... Kaj pa vem ... Hmmm ... Kaj pa vem ...« Sledi tišina, potem pa Živa poskoči na kavču: »O, moj Bog! Oči! Oči! Seveda! Oči! Mamine oči! Moja mama ima modre oči, to je asociacija, močna asociacija! O, moj Bog, seveda, moja mama ima svetlo modre oči! Seveda, zdaj razumem, očitno me je mama znala pomiriti, spomnim se, da mi je brala pesmice, to me je pomirilo. Seveda, spomnim se njenih oči, celo veke si je namazala s tako barvo včasih. Ja, spomnim se, še preden je umrla. Imela je zelo lepe oči!«

»Zanimivo, mislim, da si zdaj zajela globino teh zadnjih sanj. Kaj pa rdeča, kaj pomeni rdeča v tvojih sanjah in tvojih slikah?«

»V moji slikah ... Ne maram rdeče. Zakaj? Rdeča, rdeča je kri. Kot da krvavim ... Splav! Ja, splav! In to je smrt! Aha, zdaj mi je jasno! Modra je življenje, rdeča je smrt! Strah me je smrti!« izstrelji Živa in se od tesnobe zviže na kavču.

»Krasno povezuješ. Lepo ti gre. Vem pa, da ni ravno prijetno. Si zato, da raziskujeva dalje?« z zanimanjem nadaljuje terapevt. Živa prikima. »Kako pa čutiš povezavo vsega tega s tem, da si noseča?« zanima terapevta.

»Ne vem. Hm ... Očitno je obratno, torej, da bom zdaj jaz mama in bom gledala svojega otroka. Ampak jaz imam zelene oči. Ne vem, ampak verjetno je občutek isti, da to ljubezen, ki mi jo je dala mami, zdaj prenašam naprej na svojega otroka? Novo življenje

pomeni modro barvo. Ja, to bo to, verjetno bo to? Hmmm...«

»Krasno ti gre! Ampak za danes se nama je ura iztekla. Kako ti je bilo danes z mano?« kot vedno vpraša terapevt.

Čez nekaj mesecev v porodni sobi.

»Gospod, boste vi prerezali popkovnico?« vpraša babica.

»Seveda!« ponosno vzame škarje Denis.

»Gospa, izvolite vašo hčerko, čestitam,« poda babica štručko Živi, ki prvič pogleda hčerko globoko, v nebesno modre oči.
